

TESTOWANIE PROROKÓW

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 21 listopada

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Dn 10,7-19; Pwt 13,2-6; Iz 8,20; J 11,25; Dz 15,36-39; Jr 28,9.15-17.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Umiłowani, nie każdemu duchowi wierzcie, lecz badajcie duchy, czy są z Boga, gdyż wielu fałszywych proroków wyszło na ten świat” (1 J 4,1).

Prawdziwe diamenty są jednymi z najcenniejszych kamieni szlachetnych na ziemi. Oczywiście można je podrabiać, ale owe podróbki, choć bardzo podobne do diamentów, są jednak bezwartościowe. Jak zatem można odróżnić prawdziwy diament od fałszywego? Trzeba go poddać próbie. Niektóre próby można przeprowadzić w warunkach domowych przy pomocy prostych narzędzi. Inne natomiast wymagają profesjonalnej ekspertyzy. Większość owych testów nie jest wystarczająca sama w sobie, ale jeśli diament przejdzie pozytywnie kilka takich prób, można mieć pewność, że jest prawdziwy.

Diament charakteryzuje się wyjątkową twardością. Jest też w stanie przetrwać wysokie temperatury i gwałtowne jej zmiany. Jedną z prób autentyczności diamentu polega na podgrzaniu go w ogniu i następnie wrzuceniu do zimnej wody. Prawdziwy diament bez problemu wytrzyma tę próbę, podczas gdy fałszywy pęka w kawałki.

Dar prorokowania jest cenniejszy niż wszystkie diamenty świata, ale nie każdy, kto twierdzi, że posiada ten dar, zasługuje na zaufanie. Takie twierdzenie musi zostać przetestowane. W tym tygodniu przyjrzymy się biblijnym prorokom i poznamy zasady będące testem ich autentyczności.

Po wyjściu z Egiptu Pan przemówił do swojego ludu w kwestii daru prorokowania:

— „Słuchajcie moich słów: Jeżeli jest u was prorok Pana, to objawiam mu się w widzeniu, przemawiam do niego we śnie” (Lb 12,6).

Prorocze przesłanie i powołanie wymagają czynnika nadprzyrodzonego — zdecydowanie wykraczają poza zwykłe odczucia czy myśli człowieka. Prorok otrzymuje bezpośrednie przesłania od Boga, często przy pomocy proroczych snów i wizji (zob. Dn 8,1; Iz 1,1; Dz 9,10 itp.), którym mogą towarzyszyć szczególne zjawiska fizyczne.

Wymień niektóre zjawiska fizyczne, jakich doświadczał prorok Daniel podczas swoich wizji. (Zob. Dn 10,7-19).

Gdy Daniel otrzymywał wizję, z początku tracił siłę. Czas trwania takiej wizji zależał wyłącznie od Boga. Choć ci, którzy towarzyszyli wtedy Danielowi, nie widzieli jego wizji, to jednak obecność Boga była tak odczuwalna, iż pouciekali w popłochu i pochwalili się. Bóg posługuje się tymi szczególnymi zjawiskami fizycznymi, by zwrócić uwagę na proroka i przekazane przez niego przesłanie.

Czego Pwt 13,2-6 uczy nas o darze prorokowania?

Choć fizyczne zjawiska wskazują na działanie nadprzyrodzonej mocy, nie oznacza to jednak automatycznie tego, że osoba doświadczająca tych rzeczy jest natchniona przez Boga. Szatan także potrafi działać w nadprzyrodzony sposób. Żaden pojedynczy dowód nie potwierdza autentyczności daru prorokowania. Obok fizycznych zjawisk towarzyszących wizjom prorok musi spełniać szereg jeszcze ważniejszych warunków. Nadprzyrodzone zjawiska nie są testem autentyczności daru prorokowania. Wszystkie elementy biblijnego testu proroka muszą występować jednocześnie, by ktoś mógł zostać uznany jako Boży posłaniec. Niestety, w dziejach ludu Bożego wiele osób podawało się za proroków, a w rzeczywistości nie było nimi (zob. Mt 7,15).

W niektórych kulturach nadprzyrodzone zjawiska występują powszechniej niż w innych. Dlaczego musimy zachować szczególną ostrożność i upewnić się, czy to, co widzimy, naprawdę pochodzi od Boga?

Choć jako ludzie często postępujemy sprzecznie ze swoimi zasadami i mamy skłonność do oszukiwania, to jednak Bóg nigdy nie kłamie (zob. Lb 23,19). Prorocze przesłania, które przekazuje przez swoich posłańców, świadczą o tej stałości. Jego niezmienna prawdomówność znajduje odzwierciedlenie w proroczych przesłaniach kierowanych przez Niego do ludzkości.

Przeczytaj Iz 8,20. Jaką ważną prawdę wskazuje Bóg w tych słowach?

Biblia jest zawsze ostatecznym standardem oceny wszelkich aspiracji do natchnienia. Proroków należy testować, porównując ich twierdzenia z nauczaniem zawartym w *Biblii*. Prawdziwy prorok nigdy nie będzie uczył niczego przeciwnego biblijnej prawdzie, nie będzie jej lekcewał ani odwodził od niej innych ludzi. Dlatego gruntowne poznanie *Pisma Świętego* jest niezbędne dla tych, którzy pragną iść za Panem i wystrzegać się zwiedzenia przez fałszywych proroków i fałszywych nauczycieli.

Zarówno w *Starym Testamencie*, jak i *Nowym Testamencie* kolejni prorocy często objaśniali pisma wcześniejszych proroków i nawiązywali do nich jako standardu własnej prorockiej służby. Kolejni prorocy przekazują dodatkowe informacje o Bożych planach i sposobie zbawienia, ale nigdy informacje te nie są sprzeczne z fundamentalnymi zasadami i pojęciami wcześniej objawionymi przez Boga.

Czego 2 P 1,19-21; Rz 15,4; Jk 1,17 uczą o Bogu i proroczych przesłaniach przekazywanych przez Niego na przestrzeni wieków?

Starotestamentowa podstawa zrozumienia planu zbawienia została ustanowiona wraz z pierwszym proroctwem przekazanym przez samego Boga w Rdz 3,15. System ofiarniczy był ilustracją tego planu, ale szczegóły tego, jak Baranek Boży, Jezus Chrystus, przyjdzie, będzie żył i umrze za ludzkość, zostały wyłożone stopniowo w późniejszych proroctwach. *Biblia* świadczy o tym, że Bóg objawia prawdę stopniowo, w miarę jak Jego lud jest w stanie ją zrozumieć. Dzięki temu zrozumienie prawdy pogłębia się z pokolenia na pokolenie. To właśnie oznacza pojęcie *odstaniającej się prawdy* czy *postępującej prawdy*. To znaczy, że późniejsze pokolenia będą miały głębsze zrozumienie prawdy niż poprzednie.

Jednak nie wolno zapominać o ważnym fakcie. Otóż nowe objawienie prawdy nigdy nie będzie przeciwne prawdzie objawionej wcześniej przez Boga.

Według 1 J 4,1-3 test wiary w ucieleśnionego Jezusa natychmiast wyklucza tych, którzy podają się za proroków w rozmaitych religiach oraz tych, którzy uważają się za związanych ze światem duchowym, a odrzucają prawdę o Chrystusie. Jeśli ktoś „nie wyznaje, że Jezus Chrystus przyszedł w ciele”, to jasne jest, że „nie jest z Boga” (1 J 4,3).

Gdy apostoł Jan pisał te słowa, miał na myśli fałszywych nauczycieli, którzy twierdzili, że Jezus nie był prawdziwym człowiekiem, a jedynie wydawał się być człowiekiem. Jednak ten test sięga dalej. Nie wystarczy przyznawać, że Jezus był rzeczywistym człowiekiem i żył na ziemi. Większość chrześcijan w to wierzy. Jan miał do czynienia w tamtym czasie z konkretnym problemem, a jego prorocze słowa, choć były szczególnie potrzebne w owych warunkach, nadal zachowują ważną prawdę także dla późniejszych pokoleń.

Co wymienione poniżej fragmenty *Nowego Testamentu* mówią o Jezusie? (Zob. J 3,16; 2 Kor 5,21; J 11,25; Hbr 4,14-15; J 14,1-3).

Prawdziwi prorocy muszą wierzyć, że Jezus jest wcielonym Bogiem i jednocześnie w pełni człowiekiem. Muszą także wyznawać całą prawdę o Jezusie, Jego misji, Jego bezgrzesznym życiu, Jego odkupieńczej śmierci, Jego zmartwychwstaniu, Jego arcykapłańskiej służbie w niebie oraz Jego powtórny przyjściu. To coś więcej niż intelektualna akceptacja faktu, że Jezus żył na ziemi. Jezus musi być w centrum nauczania proroka, a nie jedynie dodatkiem do niego. Przesłania głoszone przez proroka muszą prowadzić ludzi do zbawczej więzi z Jezusem.

Natchnione przez Ducha Świętego prorocze słowo jest Bożym światłem rozpraszającym ciemności w nas, a Jezus, Gwiazda Poranna, wszędzie w naszych sercach, a dar proroctwa zjednoczy nas z Nim i stale będzie nas kierował ku Niemu.

Prorocy wywyższający Jezusa nie próbują pozyskiwać zwolenników dla siebie ani nie promują siebie (zob. Dz 4,12). Są gotowi służyć i nie wykorzystywać tych, do których zostali posłani. Jednocześnie, jak zauważymy w jutrzejszej części lekcji, Boży prorocy są ludźmi i jak my wszyscy grzesznikami potrzebującymi ewangelii.

Dlaczego zrozumienie, że Jezus, w pełni Bóg, umarł za nas, ponosząc karę za nasze grzechy, ma zasadnicze znaczenie dla naszej wiary? Co stracilibyśmy, gdybyśmy zapomnieli o tym?

W *Kazaniu na górze* (zob. 5., 6. i 7. rozdział *Ewangelii Mateusza*) Jezus przedstawił podstawy, na których opiera się istnienie Kościoła chrześcijańskiego. Wydaje się, że służba prorocka ma być częścią tych podstaw. Dlaczego Jezus ostrzegałby przed fałszywymi prorokami, mówiąc, że „po owocach poznacie ich” (Mt 7,20), gdyby nie mieli istnieć prawdziwi prorocy?

Jakość owocu można ocenić jedynie wtedy, gdy dojrzeje. Widząc charakter proroka i efekty jego przesłania, możemy ocenić, czy prorok prowadzi ludzi do Boga, czy raczej odwodzi od Niego.

Przeczytaj Jon 1,1-3; Dz 15,36-39; Ga 2,11-14. Czego te fragmenty Biblii uczą o prorokach?

Bycie prorokiem nie czyni człowieka bezgrzesznym ani nieomylnym. Biblijni prorocy i apostołowie, tacy jak Jonasz, Piotr i Paweł, posiadali wyraźne wady charakteru. Tylko Bóg jest bez wad, ale Jego ludzcy posłańcy są dalecy od doskonałości. Prorocy, jak my wszyscy, mają słabości, ale kierunek ich życia wiedzie wyraźnie ku Bogu, a ich styl życia nie stoi w sprzeczności z głoszonym przez nich przesłaniem.

Żaden prorok nie odzwierciedla w pełni wzorca Jezusowego, ale prawdziwy prorok szczerze wyznaje zasady i akceptuje styl życia zgodny z prawem Królestwa Bożego (zob. Mt 7,16-20). Każdy, kto twierdzi, że jest Bożym posłańcem, ale swoim stylem życia beczelnie zapiera się przesłaniu, które głosi, musi budzić nieufność.

Choć prorockie powołanie nie jest łatwe, wielu proroków przynosiło dobre owoce swojej służby. Na przykład Mojżesz skutecznie przewodził Izraelitom podczas wędrówki po pustyni (zob. Pwt 34,10-12). Aggeusz wspierał mieszkańców Judei przygotowujących się do odbudowy świątyni wstrzymanej na dziewiętnaście lat (zob. Ag 1,12). Izajasz wiernie służył Bogu za panowania czterech królów judzkich, prowadząc naród przez trudne czasy i wskazując na mającego przyjść Mesjasza (zob. Iz 39,5-6; 53,4-6). Nie powinniśmy zapominać także o płynącym prosto z serca wyznaniu Daniela (zob. Dn 9,15) czy emocjonalnym zaangażowaniu Jeremiasza (zob. Jr 9,1). Wbrew temu, jak byli prześladowani i źle traktowani, Boży prorocy zawsze przejawiali autentyczną miłość do Boga i Jego ludu, co było oznaką ich owocnej służby.

Jak często ludzie służący Bogu sprawiają ci zawód swoimi czynami i wadami charakteru? Jaka ważna lekcja wynika z tego rodzaju doświadczeń?

Ludzie wyobrażają sobie proroków jako tych, którzy przepowiadają przyszłość, ale to tylko jedna z wielu funkcji związanych z prorockim powołaniem. Dzieło proroka obejmuje znacznie więcej zadań. Prorocy prowadzą lud Pański do Słowa Bożego, służą radą, ostrzegają i podnoszą na duchu.

Poza pomaganiem ludziom w poznaniu nadchodzących wydarzeń i przygotowaniu się na nie, dlaczego prorocy przepowiadają jeszcze przyszłość? (Zob. Jr 28,9.15-17).

Wypełnione proroctwa są kolejnym elementem testu proroka. Przepowiednie prawdziwego proroka powinny bowiem się wypełnić tak, jak zostały podane:

— „Jeżeli słowo, które wypowiedział prorok nie w imieniu Pana, nie spełni się i nie nastąpi, jest ono słowem, którego Pan nie wypowiedział, lecz w zuchwałstwie wypowiedział je prorok; więc nie bój się go” (Pwt 18,22).

Ta część testu wymaga ostrożności, gdyż niektóre proroctwa są warunkowe, co oznacza, że mogą się nie urzeczywistnić, jeśli warunki ich spełnienia nie zostaną spełnione.

Doskonałym przykładem tej zasady jest zapowiedź Jonasza o upadku Niniwy. Przesłanie Jonasza wydaje się krótkie i jasne:

— „Jeszcze czterdzieści dni pozostaje do zburzenia Niniwy” (Jon 3,4).

A jednak Niniwa nie została zburzona. Dlaczego?

Przeczytaj Jr 18,7-10. Czego ten fragment księgi uczy nas o warunkowości proroctw?

Proroctwa warunkowe to takie, których wypełnienie zależy od sposobu, w jaki ludzie odpowiedzą na Boże przesłania. Jeśli ci, do których zostało skierowane ostrzeżenie, zmieniają swoją postawę i postępowanie, zapowiadane wydarzenia mogą nie nastąpić. Mieszkańcy Niniwy wzięli sobie do serca przepowiednię Jonasza i zmienili swój sposób życia, a Bóg ich oszczędził (zob. Jon 3,10). Jednak gdy następne pokolenia zapomniały o proroczym ostrzeżeniu, a Niniwa pogrążyła się w grzechu i przemocy, to Bóg wydał ją na zniszczenie. Bóg zna przyszłość, ale my jej nie znamy. Nasze wybory w znacznym stopniu decydują o tym, co nas czeka w przyszłości.

Dlaczego konieczne jest zrozumienie pojęcia warunkowości proroctw? Jak to zrozumienie pomaga nam lepiej pojmować biblijną prawdę?

SKOSZTUJĄCE I ZOBACZCIE

Akceptacja przez adwentystów dnia siódmego proroczego daru Ellen White od początku aż po dziś napotykała i napotyka na wyzwania podobne do tych, z jakimi mieli do czynienia biblijni prorocy. Po pierwszej wizji udzielonej Ellen White w grudniu 1844 roku niektórzy podważali autentyczność danego jej daru prorokowania. W wyniku tego adwentyści świętujący sobotę (później nazwani adwentystami dnia siódmego) byli zmuszeni jasno sprecyzować argumenty na poparcie autentyczności prorockiej służby Ellen White.

Po pierwsze przedstawili teologiczne usprawiedliwienie trwałości daru prorokowania aż do końca świata. Na podstawie gruntownego studium biblijnego stwierdzili, że *Pismo Święte* zapowiada i wspiera występowanie daru prorokowania także w czasach współczesnych. Zgodnie z Jł 2,1-3,5 i Ap 12,17 oraz innymi fragmentami *Pisma Świętego* dar prorokowania ma się przejawiać w *dniach ostatnich*, stając się *znakiem wyróżniającym* ludu Bożego czasów końca⁵².

Po drugie pierwsi adwentyści zauważyli, że dar udzielony Ellen White ma pozytywny wpływ na wierzących. Na przykład jej prorocze wizje pomogły zjednoczyć wierzących uczestniczących pod koniec lat czterdziestych dziewiętnastego wieku w tak zwanych zjazdach sobotnich, podczas których okazywało się, iż różnią się oni między sobą pojmowaniem niektórych biblijnych zasad wiary. Jej dar nadal przynosił i przynosi dobre owoce w kolejnych dziesięcioleciach, a jej pisma wciąż wywierają istotny wpływ na społeczność wiary adwentystów dnia siódmego.

Trzecim argumentem na rzecz autentyczności daru prorokowania udzielonego Ellen White są nadprzyrodzone elementy występujące w jej służbie. Podczas wizji, jak zauważyliśmy wcześniej, Ellen White przejawiała nadnaturalne cechy — opowiadała o faktach i okolicznościach wcześniej jej nieznanych, ujawniała przyszłe wydarzenia, demonstrowała nadludzką siłę oraz nie była w stanie kontrolować czasu trwania wizji ani jej przebiegu.

Obecnie adwentyści dnia siódmego podtrzymują te argumenty na poparcie autentyczności daru Ellen White. Argumenty te przemawiają wyraziście i z mocą, ale dodatkowym potężnym potwierdzeniem skuteczności i autentyczności daru Ellen White są osobiste doświadczenia czytelników jej pism. Psalmista Dawid wzywał niegdyś: „Skosztujcie i zobaczcie, że dobry jest Pan” (Ps 34,9). Jedynie osobiście i z modlitwą czytając pisma Ellen White, możemy ocenić znaczenie jej daru prorokowania.

Jednym z najlepszych sposobów rozpoczęcia zapoznawania się z jej publikacjami jest lektura niewielkiej, ale najpopularniejszej z jej książek zatytułowanej *Pokój, o jakim marzysz*⁵³. Następna na liście jest pięciotomowa seria książek pod tytułem *Konflikt Wieków* opisująca dzieje wielkiego boju od *Księgi Rodzaju* po *Apokalipsę Jana*. Publikacje Ellen White są powszechnie dostępne w wielu językach zarówno w formie tradycyjnych książek, jak i w wersjach elektronicznych⁵⁴.

⁵² Zob. rozdział *The Gift of Prophecy and God's Remnant Church*, w: Gerhard Pfandl, *The Gift of Prophecy*, s. 25-30, w: <https://m.egwwritings.org/en/book/14266.256#256>, dostęp: 1.6.2026 (przyp. red.).

⁵³ Zob. Ellen G. White, *Pokój, o jakim marzysz*, wyd. 2, Warszawa 2025.

⁵⁴ Zob. egwwritings.org. Więcej na ten temat przeczytasz pod adresem: <https://whiteestate.org/absg/9>.